

en *betydelig Rentesænkning paa Tredieprioriteternes Plads*, idet enhver rationel Ordning af Laaneforholdene vil afføde billigere Rente tilligemed rimelige Afdragsvilkaar. Sagen har hidtil mødt en uforklarlig Modstand og stadig Udsættelse, og vi maa nu udtale vor Tilfredshed med, at Indenrigsministeriet har nedsat et Udvalg med det Formaal omsider at søge denne Sag belyst, og maa haabe, at dette vil resultere i en snarlig Ordning. Det kan desværre ikke nægtes, at Byggeverdenens Aar efter Aar gentagne Forsøg paa selv at skaffe sig sekundære Prioriteter paa taalelige Vilkaar er mødt fra det Offentliges Side med en særdeles kold Skulder, som ikke har været gunstig for Beskæftigelsesspørgsmaalet.

Vi tillader os at henstille til det ærede Udvalg, at det i den Betænkning, som afgives, vil udtale Ønsket om en snarlig og positiv Afslutning af Arbejdet for den saakaldte Tredieprioritetsordning, hvilket Formaal har Interesse i Sammenhæng med det herved fremsatte Lovforslag om Renten, der formentlig i betydelig højere Grad vil vedrøre Byggeforholdene i Byerne end Landbrugsforhold.

Til selve Lovforslagets enkelte Paragraffer skal vi bemærke følgende:

ad § 1.

Vi skal ikke gøre Indvending mod denne Paragraf, men kan ikke nægte, at dens almindelige Ord synes temmelig overflødige under Hensyn til Straffelovens § 282 og Aftalelovens § 31, samt at man om denne Paragraf kan anvende de Ord, som i Bemærkningerne til Lovforslaget er gjort om de indtil nu gældende Forhold, nemlig at „det kan anføres, at Lovbestemmelsen giver Anledning til Fortolknings-spørgsmaal“. Vi skulde mene, at hele Paragraffen kan undværes.

ad § 2.

Vi maa udtale vor særdeles store Betænknelighed ved, at man gennem denne Paragraf paany mener at kunne gribe vilkaarligt ind i Aftaler mellem Debitor og Kreditor, uden at man har anvist disse nogen anden Maade at ordne deres Mellemværender paa end ved at udstede *Forbud* mod at foretage sig visse Ting.

Paragraffen er betænkelig, fordi der kan forefalde Tilfælde, hvor man kun kan opnaa et Laan mod at yde et *Kurstab paa over 2 pCt.*, og naar man ikke fra Laantagerens Side har fremsat noget Ønske om Indførelse af et Beskyttelsessystem, kan det ikke ses, hvorfor det Offentlige skulde interessere sig for dette.

Resultatet vil sikkert blive, at man paany havner i de Lovovertrædelser, som hidtil har maattet begaaes, saa meget mere som de pønale Virkninger efter § 4 af en Omgaaelse ikke er værre end de hidtil gældende. Gennemførelsen af Reglen er endvidere vanskeliggjort ved, at Stykke 2, sidste Punktum, simpelthen anviser en Maade at omgaa Bestemmelsen paa. Men ogsaa af en anden Grund er Paragraffen af særdeles betænkelig Art, idet en Lovbestemmelse om, at 2 pCt. Kurstab er et rimeligt Kurstab, sandsynligvis vil bevirke, at dette *Kurstab bliver Reglen i Stedet for Undertagelsen*, og Lovgivningen saaledes har opnaaet at tilføje Laantagerne en Skade i Stedet for en Fordel. Gennemfører man en Tredieprioritetsordning, burde en af dens første Virkninger blive, at man ganske skulde kunne undgaa Begrebet Kurstab under normale Forhold, og en offentlig Autorisation af dette Kurstab som Princip vil derfor kunne svække denne Forventning. Omvendt kan under mindre normale Tider et *større Kurstab* end 2 pCt. være en nødvendig Forudsætning for at opnaa Laan, og det kan næppe være en Opgave for Lovgivningen at hindre dette eller give Anledning til Omgaaelser. I adskillige Lande er det lykkedes at afskaffe Begrebet Kurstab i hvert Fald under normale Tider, medens man nu her synes at ville autorisere dette som en stadig Rimelighed.

ad § 3.

Vi kan udtrykke vor *principielle* Tilfredshed med den Bestemmelse, at Laan-giverne ikke kan betinge sig mere end 5 Aars Uopsigelighed fra Laantageres Side. Selv 5 Aar kan imidlertid være et for langt Tidsrum. Fra adskillige betydende Sider hævdes det, at vi staar foran en Rentesækningsperiode i Europa med Fald, som ikke alene kan fremkomme som Følge af det økonomiske Omløbs egen Kraft, men ogsaa